

Joanna Trocha, Tadeusz Łaszkiewicz

Popów, gm. Pęczniew, woj.
sieradzkie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 15, 242-243

1981

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania prowadził mgr Tadeusz Łaszkiewicz. Finansowała Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Stanowisko wielokulturowe - głównie ślady osadnictwa średniowiecznego.

Stanowisko położone jest w północnej części wsi, w dolinie zalewowej rzeki Warty, w obrębie terasy I. Leży między obecnym korytem rzeki, a starorzeczem. Zostało wydzielone z leżącego obok stanowiska 1 jako koncentracja materiału różniącego się chronologicznie. Po wykonaniu planu sytuacyjno-wysokościowego założono 4 wykopy badawcze, każdy o wymiarach 5 x 5 m. Ich eksploracja nie doprowadziła do odkrycia jakichkolwiek obiektów nieruchomych, a przyniosła jedynie stosunkowo nieliczny materiał ceramiczny /ok. 100 fragmentów/ - znacznie zróżnicowany chronologicznie; od pojedynczych fragmentów ceramiki pradziejowej, poprzez wczesne średniowiecze do ceramiki średniowieczno-nowożytnej. Wydaje się, że stanowisko nie było samodzielnym punktem osadniczym lecz stanowiło jedynie strefę eksploatacji gospodarczej wokół stanowiska Mikołajewice 1.

Badania zostały zakończone.

PŁONKA-STRUMIANKA, gm. Łapy
woj. białostockie
Stanowisko 2

patrz
paleolit i mezolit

POPÓW, gm. Pęczniew
woj. sieradzkie
Stanowisko 1

PP Pracownie Konserwacji
Zabytków
Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska
Oddział w Poznaniu

Badania prowadziła mgr Joanna Trocha /autor sprawozdania - mgr Tadeusz Łaszkiewicz/. Finansowała Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Średniowieczny gródek stożkowy.

Stanowisko położone jest na wschodnim brzegu Warty, przy drodze Popów-Mikłowice. Jest to niewielkie wyniesienie o powierzchni poniżej 0,1 ha urytowane w zakolu starorzeczca /struga Ruda/, dość znacznie wyniesione ponad poziom terasy zalewowej.

Badania sondażowe Muzeum Archeologicznego i Etnograficznego w Łodzi z 1965 r. potwierdziły przypuszczenie, iż wyniesienie to stanowi pozostałość gródka stożkowego. Na szczycie stożka założono wykop 8 x 8 m zgodny z orientacją ewentualnego budynku /wieży?/, przez środek wykopu pozostawiono świadek zapewniający uzyskanie pełnego profilu gródka.

Wykop wyeksplorowano do głębokości 2 m, na niewielkim odcinku uzyskano zaś pełną wysokość ścian odkrytego budynku - liczy ona ok. 3,5 m. Budynek posiadał wymiary 7,5 x 7,5 m, posadowiony został na terenie pierwotnie płaskim, następnie osypany piaskiem i żwirem. Stan zachowania ścian - drewnianych, częściowo przepalonych, częściowo zbutwiałych, nie pozwala - jak dotąd - na prześledzenie rozwiązań konstrukcyjnych, szczególnie wszystkich czterech odkrytych narożników. Stwierdzić jedynie można, iż wewnątrz budynku wypełnione było gliną i znajdowały się w niej liczne skupiska kamieni.

Wyeksplorowano liczny materiał ceramiczny /ponad 1.600 fragmentów/ ok. 300 zabytków, w tym fragmenty uprzęży końskiej, groty strzał i bełtów kusz, noże, osetki, liczne gwoździe, a także fragmenty przedmiotów brązowych i ołowianych, liczne fragmenty naczyń szklanych, liczny materiał kostny.

Materiał ceramiczny /w tym ceramika toczona i polewana/ oraz fragmenty cegły - "palcówki" wskazują na XIV-wieczną metrykę gródka.

Badania będą kontynuowane.

POZNAŃ - Stare Miasto
ul. ul. Wroniecka /Wołnica/ Stawna
Stanowisko 9 - Brama Wroniecka

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadzili dr Włodzimierz Błaszczuk i mgr Zbigniew Karolczak. Finansowało MA w Poznaniu. Siódmy i ostatni sezon badań. Fortyfikacje miejskie. Średniowiecze, czasy nowożytny.

Stacjonarne badania archeologiczne były kontynuacją prac z lat 1974-75, 1977-81. Program ich był bardzo ograniczony ze względu na wyniki niekorzystne dla badań okoliczności dotyczące zagospodarowania obiektu. Prace eksploracyjne skoncentrowano wyłącznie w partii wschodniej wieży bramnej oraz na odcinku wschodnim wewnętrznego muru obronnego. Wykonano kilka sondażi celem odsłonięcia oraz inwentaryzacji zarówno relikwów architektury, jak i pozostałości, towarzyszących im urządzeń techniczno-komunalnych, tj. poziomów bruków i wodociągów. Odsłonięto partie wschodnie pierwotnej XIII-wiecznej wieży bramnej /szczegółowe rozwarstwienie architektoniczne obiektu oraz opis patrz - Informator Archeologiczny, Badania rok 1980, Warszawa 1981/, rozpoznano partie fundamentowe wieży, wyeksplorowano "świadki", zinwentaryzowano technicznie elewację wschodnią ściany wschodniej bramy. Przeprowadzono również badania architektoniczne północno-wschodniego węzła wieży bramnej /węzła przejazdowego oraz styku wieży z murem obronnym/. Na odcinku wschodnim wewnętrznego XIII-wiecznego muru obronnego wykonano kilka sondażi mających na celu odsłonięcie partii przyfundamentowych muru oraz przylegającej od strony południowej ulicy przymurnej. Odsłonięte odcinki muru oraz uzyskane przekroje stratygraficzne wraz ze "świadkami" eksplorowano, inwentaryzując je technicznie. Na odcinku tym prze-